

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA OJOG ȘI ALȚII v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 1988/06)

HOTĂRÂRE
(satisfacție echitabilă)

STRASBOURG

18 februarie 2020

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Ojog și Alții v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), reunită într-un
Comitet compus din:

Arnfinn Bårdsen, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Peeter Roosma, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, Grefier-adjunct al Secției,

Deliberând la 28 ianuarie 2020 în camera de consiliu,

A pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 1988/06) versus Republica Moldova, depusă la Curte în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către cinci cetățeni moldoveni („reclamanții”, a se vedea detalii în anexă) la 13 ianuarie 2006. La 14 Iulie 2016 reprezentantul reclamanților a informat Curtea despre decesul dnei Valeria Roibu din 10 decembrie 2015 și despre dorința succesorului său – care este, de asemenea, unul din reclamanții inițiali, dl Dragoș Roibu – să continue examinarea cererii.

2. Într-o hotărâre pronunțată la 13 decembrie 2011 („hotărârea de bază”), Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Ojog și alții v. Republica Moldova*, nr. 1988/06, §§ 2 și 14, 13 decembrie 2011) din cauza casării, la 20 iulie 2005, a hotărârilor definitive pronunțate în favoarea reclamanților.

3. Reclamanții au solicitat Curții să rezerve chestiunea în baza articolului 41 din Convenție. Având în vedere faptul că nici Curtea nu a fost pregătită să ia o decizie în chestiunea aplicării Articolului 41 din Convenție, aceasta a acceptat cererea și a rezervat întrebarea cu privire la satisfacția echitabilă. Curtea a invitat Guvernul și reclamanții să prezinte, în termen de trei luni, observațiile lor scrise cu privire la acest aspect și, în special, să informeze Curtea despre orice acord la care ar putea ajunge (*ibid.*, § 18 și punctul 3 din dispozitiv).

4. Reclamanții și Guvernul și-au prezentat observațiile în acest sens.

CONTEXTUL CAUZEI

5. Printr-o hotărâre definitivă din 6 februarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a dispus lichidarea S.A. „Gemeni”, o societate pe acțiuni privată.

6. Ulterior, reclamanții au solicitat transmiterea în proprietatea lor privată a cotei lor din proprietatea S.A. „Gemeni” La 23 iunie 2003, Judecătoria Centru mun. Chișinău a hotărât în favoarea reclamanților, după cum urmează:

“Instanța ...

Hotărăște:

...

3. De a partaja imobilul SA „Gemeni” situat pe bd. Ștefan cel Mare, 136 din or. Chișinău și de a transmite în proprietate privată comună acționarilor:

[reclamanții și alte două persoane vor primi] cota lor de 41,85% din întregul imobil, și anume: blocul „A” (A1, A2) cu subsol și îmbunătățirile aferente cu o suprafață totală de 1787 m.p. (1661 m.p. + 126 m.p.); o parte din blocul „B”, și anume: încăperile B1 și B11 cu o suprafață totală de 1096 m.p. (159 m.p. + 937 m.p.) și blocul „V” cu suprafața totală de 3641.9 m.p. ...

...

7. Că acționarilor indicați în p. 3 și 4 *supra* [reclamanților] li se transmit în proprietate privată comună loturile de teren pe care sunt amplasate blocurile ce le-au revenit în rezultatul divizării imobilului SA „Gemeni” situat pe bulevardul Ștefan cel Mare, 136 din or. Chișinău. Loturile de pământ dintre blocurile A, B și V și alte loturi ce aparțin SA „Gemeni” sunt proprietate privată comună a tuturor acționarilor SA „Gemeni” și se folosesc în comun”.

7. Acea hotărâre a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2003 și prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 3 martie 2004.

8. Între timp, la 18 august 2003, unul din reclamanți a cumpărat de la alți doi coproprietari, care nu au depus o cerere la Curte, cotele lor din proprietatea atribuită prin hotărârea din 23 iunie 2003. Astfel, după 18 august 2003, cei cinci reclamanți dețineau întreaga proprietate acordată inițial celor șapte persoane prin hotărârea menționată *supra*.

9. Din materialele dosarului este clar că, începând cu 1 august 2003, clădirile care aparțineau anterior S.A. „Gemeni” aveau suprafața totală de 9165,9 m.p. Din aceasta, 6524,9 m.p. au fost acordați reclamanților prin hotărârea din 23 iunie 2003 (a se vedea paragraful 6 de mai sus), în modul menținut de instanțele ierarhic-superioare. La 18 noiembrie 2003, reclamanții au vândut unui terț (M.S.) întregul bloc „V” (care avea 3641.9 m.p.) și 27.87% (498 m.p.) din partea lor din blocul „A” (încăperile A1 și A2 care aveau 1787 m.p.) contra unei sume de 2110302 lei (echivalentul a aproximativ EUR 133054 la acel moment), reprezentând aproximativ 63,45% din proprietatea lor în cadrul S.A. „Gemeni” la acel moment.

10. Reclamanții au obținut o plată în avans de la M.S. pentru clădirile vândute (194000 lei, aproximativ EUR 12231 EUR), restul urmând să fie plătit în rate până pe 1 ianuarie 2005. Cu toate acestea, ratele nu au fost plătite niciodată, iar reclamanții, aparent, nu au cerut banii.

11. Ca urmare a unei cereri de anulare a hotărârilor adoptate anterior (a se vedea paragrafele 5-7 de mai sus), la 20 iulie 2005 Curtea Supremă de Justiție a casat hotărârile pronunțate anterior și a trimis cauza spre rejudecare. La 23 iulie 2005, în baza hotărârii din 20 iulie 2005, a fost aplicat sechestrul pe proprietatea atribuită reclamanților prin hotărârea din 23 iunie 2003.

12. După rejudecarea cauzei, prin hotărârea din 4 iulie 2006, Curtea de Apel Economică a respins pretențiile reclamanților ca fiind nefondate. Acea

hotărâre a fost menținută de Curtea Supremă de Justiție la 14 decembrie 2006. La 25 ianuarie 2007 Curtea Supremă de Justiție a adoptat o decizie suplimentară, prin care a anulat toate actele juridice cu privire la proprietatea atribuită reclamanților prin hotărârea din 23 iunie 2003, inclusiv contractul de vânzare-cumpărare cu M.S. din 18 noiembrie 2003.

13. În conformitate cu decizia Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare din 18 iulie 2007, reclamanții și alte două persoane au fost înregistrate, din nou, în calitate de proprietari ai acțiunilor în litigiu (199422 de acțiuni din totalul de 578075 de acțiuni ale S.A. „Gemeni”). La 5 februarie 2010 S.A. „Gemeni” a emis acțiuni suplimentare. Reclamanții nu au participat la această majorare de capital și, prin urmare, acțiunile lor constituiau deja 2,07% din totalul acțiunilor companiei. Conform estimărilor făcute de companii de consultanță private, prezentate de Guvern, valoarea unei acțiuni în S.A. „Gemeni” a variat între aproximativ 16 lei în 2012-2014 și 39 lei în 2016-2018. Reclamanții au prezentat dovezi cu privire la o singură tranzacție care viza acțiunile S.A. „Gemeni”, în 2015, când o acțiune era vândută cu suma de 17 MDL. Cu acea ocazie, 47,87% din acțiunile companiei au fost vândute pentru un preț total de 95312812 lei (echivalentul a EUR 5015500).

14. La 31 iulie 2007 Oficiul Cadastral Teritorial a radiat din baza de date toate mențiunile cu privire la dreptul de proprietate al reclamanților asupra clădirilor relevante și a înregistrat acele clădiri ca aparținând S.A. „Gemeni”.

LEGISLAȚIA ȘI PRACTICA NAȚIONALĂ PERTINENTĂ

15. Prevederile relevante din Codul de procedură civilă, în redacția de până la adoptarea hotărârii principale, prevedeau următoarele:

Articolul 447. Persoanele care sunt în drept să depună cerere de revizuire

“Următoarele persoane au dreptul de a solicita redeschiderea unei cauze:

- a) părțile și alți participanți la proces;
- b) persoanele care nu au participat la proces, dar care sunt lezate în drepturi prin hotărârea sau decizia emisă;
- c) Procurorul General, în cazurile prevăzute la art.449 lit. j).”

Articolul 449. Motivele revizuirii

“O cerere de revizuire se declară:

...

- j) În cazul în care Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a derulat o procedură amiabilă într-o cauză unde figurează ca parte în proces Guvernul Republicii Moldova, care consideră că prin hotărârea instanței s-a încălcat grav un drept prevăzut de Constituția Republicii Moldova sau de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.”

16. Dispozițiile relevante din Codul de procedură civilă, în vigoare la moment, prevăd următoarele:

Articolul 447. Persoanele care sunt în drept să depună cerere de revizuire

“ Sunt în drept să depună cerere de revizuire:

- a) părțile și alți participanți la proces;
- b) persoanele care nu au participat la proces, dar care sunt lezate în drepturi prin hotărârea, încheierea sau decizia judecătorească;
- c) agentul guvernamental, în cazurile prevăzute la art. 449 lit. g) și h).”

Articolul 449. Motivele revizuirii

“ O cerere de revizuire se declară:

- h) Atunci când Curtea Europeană a constatat, printr-o hotărâre, fie Guvernul Republicii Moldova a recunoscut, printr-o declarație, o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale care poate fi remediată, cel puțin parțial, prin anularea hotărârii pronunțate de o instanță de judecată națională.”

17. Dispoziția relevantă a Codului civil, în redacția în vigoare la data evenimentelor, prevede următoarele:

Articolul 619. Dobânda de întârziere

“1) Obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 [rata dobânzii de refinanțare a Băncii Naționale din Moldova], dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

2) În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

...”

18. Potrivit articolului 19 din Regulamentul cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 65-66 din 29 aprilie 2005, bunurile imobile cu destinație comercială constituie o construcție și încăperile izolate cu destinație nelocativă, utilizate predominant pentru desfășurarea activităților economice, și terenurile pe care sunt amplasate aceste bunuri.

ÎN DREPT

I. PROBLEME GENERALE DE ADMISIBILITATE

19. Ca urmare a decesului, la 15 decembrie 2015, a unei reclamantei Valeria Roibu, fiul ei, dl Dragoș Roibu, a informat Curtea despre dorința sa de a continua examinarea cererii în locul mamei sale (a se vedea paragraful 1 de mai sus).

20. Guvernul nu a făcut niciun comentariu în această privință.

21. Din start, Curtea reiterează necesitatea de a distinge cazurile în care un reclamant a decedat în cursul demarării procedurilor de cazurile în care cererea a fost depusă la Curte de către moștenitorii reclamantului după decesul victimei (a se vedea *Ergezen v. Turcia*, nr. 73359/10, § 28, 8 aprilie

2014; *Fairfield v. Regatul Unit* (dec.), nr. 24790/04, CEDO 2005 VI și *Biç și alții v. Turcia*, nr. 55955/00, § 20, 2 februarie 2006).

22. În cauze similare cu prezenta, când reclamantul a decedat după depunerea cererii, Curtea a admis că o rudă apropiată sau un moștenitor ar putea, în principiu, continua procedura, deoarece reclamantul deținea un interes suficient (a se vedea *Centrul pentru resurse juridice în numele lui Valentin Câmpeanu v. România* [MC], pre-citată, § 97; *Fartushin v. Rusia*, nr. 38887/09, § 33, 8 octombrie 2015; și *Vaščenkovs v. Letonia*, nr. 30795/12, § 27, 15 decembrie 2016). Curtea reiterează faptul că nu este vorba doar despre un interes material pe care succesorul unui reclamant decedat îl poate urmări, prin dorința sa de a menține cererea. Cazurile examinate în fața Curții care vizează drepturile omului au, de regulă, o dimensiune morală, iar persoanele apropiate ale unui reclamant pot avea, astfel, un interes legitim de a se asigura că se va face dreptate, chiar și după decesul reclamantului (a se vedea *Malhous v. Cehia* (dec.) [MC], nr. 33071/96, CEDO 2000 XII). Astfel, în cazurile în care victima directă a decedat după depunerea cererii, factorul decisiv nu este dacă drepturile respective sunt transferabile moștenitorilor dispuși să continue procedura, ci dacă persoanele care doresc să continue procedura pot invoca un interes legitim pentru ca Curtea să examineze cererea, bazându-se pe dorința reclamantului de a se prevala de dreptul său individual și personal de a depune a cerere în fața Curții (a se vedea *Ergezen v. Turcia*, nr. 73359/10, § 29, 8 aprilie 2014).

23. Revenind la prezenta cauză, Curtea observă că persoana care dorește să continue procedura este fiul reclamantei și, astfel, un membru apropiat al familiei. Documentul prezentat de către fecior, *id est* un certificat eliberat de un notar public care atestă că reclamantul este moștenitorul dnei Valeria Roibu, este suficient în acest sens.

24. Ținând cont de cele de mai sus și circumstanțele cauzei, Curtea este convinsă de faptul că dl Dragoș Roibu are un interes legitim de a continua examinarea cererii. Prin urmare, adițional la cererea sa, acesta va continua să reprezinte cauza cu privire la pretențiile depuse inițial de mama sa. Din motive practice, dna Valeria Roibu va fi numită în continuare una din „reclamantii”, deși dl Dragoș Roibu trebuie considerat ca atare.

II. APLICAREA ARTICOLUL 41 DIN CONVENȚIE

25. Articolul 41 din convenție prevede:

“ Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

1. Observațiile părților

(a) Reclamanții

26. Reclamanții au solicitat restituirea părții lor din cele trei clădiri care le fusese adjudecată printr-o hotărâre judecătorească definitivă și casată ulterior. Ei au prezentat un raport întocmit de KPMG România S.R.L. din 14 septembrie 2012, care a estimat valoarea clădirilor și a structurilor de sprijin care aparțineau S.A. „Gemeni” la suma de 90395856 lei moldovenești (MDL, echivalentul a 5808755,8 euro (EUR) la acel moment) și valoarea terenului de sub aceste clădiri la suma de 58457364 lei (EUR 3756417,2). Potrivit raportului, valoarea monetară corespunzătoare cotei reclamanților de 41,85% din proprietatea S.A. „Gemeni”, care consta din clădirile și terenul aferent, constituia suma de 62295024 lei (EUR 4003024). Raportul KPMG s-a bazat pe un raport realizat de „Centrul de Evaluări Imobiliare S.R.L.” („CEI”). De asemenea, acesta menționa că trei agenții imobiliare care activează în zonă au estimat valoarea reală de piață a acelorași clădiri la suma de EUR 28600000. Mai mult, în februarie 2019, una din clădirile care aparținea S.A. „Gemeni” a fost gajată la o bancă pentru suma de 9,5 milioane de euro. Prin urmare, doar acea clădire valora mai mult decât ceea ce pretindeau reclamanții pentru toate clădirile luate de la ei. Pretenția finală a reclamanților cu privire la cuantumul despăgubirii pentru valoarea clădirilor pierdute a fost de EUR 5095491, după deducerea acțiunilor care li s-au restituit în urma anulării hotărârii pronunțate în favoarea lor (în opinia lor, acțiunile respective valorau EUR 204509).

27. De asemenea, ei au solicitat compensarea venitului ratat. Reclamanții au notat că, după 13 octombrie 2004, câteva conturi bancare deținute de ei fuseseră înghețate și că ei nu au putut primi nicio plată pentru închirierea părții lor din clădiri, deși au semnat două contracte în 2004 cu privire la locațiunea proprietății relevante pentru perioade îndelungate de timp. Reclamanții s-au bazat pe constatările a două rapoarte de expertiză separate. Primul dintre acestea, raportul KPMG menționat mai sus, a estimat venitul ratat net la suma de 139.588.380,5 lei (9 milioane de euro). În raport s-a menționat, printre altele, că au fost luate în considerare veniturile reale din perioada 2006-2012 realizate de S.A. „Gemeni”, companie care a obținut părțile din clădirile respective după ce acestea fuseseră luate de la reclamanți. Acele venituri au fost relativ stabile în acea perioadă.

28. Celălalt raport, întocmit la 29 februarie 2012 de „Revcont Audit” S.R.L., o companie locală de audit, a estimat venitul ratat al reclamanților la suma de 123764235 lei (EUR 7954204). Suplimentar, în raport se menționa că potrivit legislației Republicii Moldova (a se vedea paragraful 17 de mai sus), reclamanții puteau pretinde o dobândă de întârziere în sumă de 38482806 lei (EUR 2473251) pentru întârzierile plăților. La 30 aprilie 2012 CEI a întocmit un raport suplimentar (a se vedea paragraful 26 de mai sus). El a estimat întreaga valoare a imobilelor aparținând S.A. „Gemeni” la suma de EUR 10713870.

29. Bazându-se pe rapoartele menționate mai sus, reclamanții au solicitat un venit ratat în sumă totală de 162247041 de lei (EUR 10427455). Ulterior, aceștia și-au concretizat cerințele solicitând EUR 15473570, referindu-se la perioada de timp care a trecut de la data pronunțării hotărârii principale până la cererile lor cu privire la satisfacția echitabilă. Suplimentar ei au menționat că, după casarea deciziei irevocabile pronunțate în favoarea lor și returnarea a 41,85% din acțiunile lor în cadrul S.A. „Gemeni”, ei nu au obținut beneficii din acele acțiuni.

30. Reclamanții au menționat că ei nu au solicitat toate dobânzile de întârziere la care puteau pretinde în baza legii (a se vedea paragraful 17 de mai sus).

31. Ca răspuns la observațiile Guvernului, reclamanții au susținut că regula epuizării căilor de atac interne nu se aplică situațiilor în care Curtea a constatat o încălcare și și-a rezervat chestiunea în baza Articolului 41, în modul stabilit în *De Wilde, Ooms și Versyp v. Belgia* (articolul 50) (10 martie 1972, § 16, seria A nr. 14). Cu referire la criticile aduse de către Guvern cu privire la metodele utilizate de expertul moldovean, pe care s-a bazat raportul KPMG (a se vedea paragraful 36 de mai jos), reclamanții au răspuns că expertul moldovean a fost autorizat să efectueze acel tip de evaluare și că metodologia utilizată a fost în general acceptată în țările europene.

32. În cele din urmă, reclamanții au susținut că contractul de vânzare-cumpărare încheiat cu M.S. (a se vedea paragraful 9 de mai sus) viza doar o parte mică din proprietatea atribuită lor prin hotărârea din 23 iunie 2003. Ei au adăugat că în octombrie 2004 persoane înarmate au luat cu asalt clădirea S.A. „Gemeni” și au preluat controlul efectiv asupra companiei.

(b) Guvernul

33. Guvernul a susținut că, de fapt, reclamanții nu fuseseră expropriați de proprietatea lor, deoarece ei au rămas proprietari ai 41,85% din acțiunile S.A. „Gemeni”. Mai mult, reclamanții nu au solicitat instanțelor naționale să redeschidă procesul în baza hotărârii pronunțate de Curtea Europeană, ca în alte cauze similare (*e.g. Ipteh SA și alții v. Moldova* (satisfacție echitabilă și radiere de pe rol), nr. 35367/08, 29 iunie 2010). Prin urmare, se putea considera că reclamanții nu mai erau interesați de continuarea examinării cauzei.

34. În continuare, Guvernul a susținut că, prin faptul că reclamanții nu au solicitat revizuirea hotărârilor care casaseră hotărârile judecătorești definitive pronunțate în favoarea lor, aceștia au eșuat să epuizeze remediile naționale disponibile. Deoarece legislația Republicii Moldova le-a oferit reclamanților posibilitatea de a-și restabili drepturile încălcate protejate de Convenție, nu se poate spune că Articolul 41 din Convenție era singura lor posibilitate de a obține despăgubiri. În timp ce a recunoscut că, la această etapă a procedurii, nu mai putea ridica obiecția de neepuizare a căilor de atac interne, Guvernul a solicitat Curții să examineze cauza în lumina rolului său subsidiar.

35. Cu privire la pretențiile reclamantilor, Guvernul a notat că Curtea Supremă de Justiție a fost cea mai indicată să examineze nu doar o cerere de revizuire împotriva încheierii prin care fuseseră casate hotărârile anterioare pronunțate în favoarea lor, ci și să stabilească cuantumul oricărui prejudiciu provocat. Guvernul a susținut în continuare că el nu dispunea de mijloace procedurale pentru a asigura restituirea părții clădirilor respective, deoarece doar reclamantii erau în drept să solicite Curții Supreme de Justiție revizuirea procesului.

36. Cu privire la valoarea părții vizate din clădiri și a prejudiciului provocat reclamantilor, Guvernul nu a putut prezenta propria evaluare, care ar fi fost întocmită de Centrul Național de Expertiză Judiciară („CNEJ”), (cu referire la *Prepețiță v. Moldova*, nr. 2914/02, § 23, 23 septembrie 2008, în care Curtea a considerat că dubiile reclamantului cu privire la independența CNEJ față de Guvern nu erau „nefundamentate”). El a menționat că rapoartele prezentate de către reclamantii au dat două estimări diferite pentru valoarea întregii clădiri (EUR 28600000 și EUR 14300000). El a susținut că, dacă părțile clădirilor respective ar fi restituite reclamantilor, aceștia nu ar putea pretinde valoarea lor de piață. Guvernul a notat că reclamantii nu au fost lipsiți de proprietatea lor, deoarece aceștia au continuat să dețină toate imobilele, împreună cu ceilalți acționari ai societății S.A. „Gemeni”, companie pe care au urmărit să o lichideze. În orice caz, valoarea părții vizate din clădiri nu trebuie calculată la valoarea de piață în prezent, dar ținând cont de prețurile din 2003, când proprietatea le-a fost atribuită. În consecință, Guvernul nu a putut accepta evaluările pentru clădirile prezentate. Mai mult, raportul companiei de evaluare moldovenești, pe care s-au bazat reclamantii, a fost afectat de erori grave în metoda de calcul, ceea ce le face lipsite de încredere. Raportul nu a fost semnat de un evaluator calificat, dar de către directorul organizației respective, încălcând astfel legea. În timp ce acest raport menționa trei metode de calcul, doar una (care atesta cel mai mare nivel al veniturilor ratate) a fost luată ca bază pentru calcule. Acea metodă a fost defectuoasă, deoarece ratele de chirie și veniturile brute au fost supraestimate, fiind utilizate rate de creștere prea optimiste pentru perioada analizată. Expertul a recunoscut că reclamantii și-au folosit în mod liber proprietatea până în iulie 2005, însă cu toate acestea a calculat venitul ratat și pentru perioada 13 octombrie 2004 – iulie 2005, fără a explica discrepanța în date. Raportul KPMG s-a bazat, în mare parte, pe raportul menționat mai sus și, prin urmare, nu putea să se bucure de încredere.

37. Mai mult, ca răspuns la observațiile Guvernului cu privire la satisfacția echitabilă, reclamantii nu s-au referit la niciun venit ratat. Prin urmare, ar trebui examinate doar pretențiile lor cu privire la valoarea clădirilor. În orice caz, calculele efectuate de experți erau inacceptabile, deoarece, deși sunt de înțeles din punct de vedere financiar, acestea au ignorat specificitatea pretențiilor de *restitutio in integrum*. Unica metodă reglementată de legislația națională era aplicarea dobânzilor de întârziere, în modul acceptat de către Curte în câteva cauze anterioare. Mai mult, prin evitarea înaintării pretențiilor și a calculelor în fața Curții Supreme de

Justiție, reclamantii au împovărat Curtea cu sarcina de a stabili cuantumul real al eventualelor daune.

2. Poziția Curții

(a) Considerații preliminare

38. Curtea amintește că, în baza Articolului 41 din Convenție, reclamantul nu este obligat să epuizeze căile de atac interne după ce a cauza sa a avut succes în fața Curții (*De Wilde, Ooms și Versyp v. Belgia*, pre-citată, § 16). În acest context, prezenta cauză diferă de altele în care, înainte de pronunțarea de către Curte a unei decizii de satisfacție echitabilă, reclamantii au solicitat și obținut redeschiderea procedurilor, în cadrul cărora ei au putut solicita despăgubiri la nivel național (a se vedea, e.g., *Mătășaru și Savițchi v. Moldova*, nr. 38281/08, §§ 75-76, 2 noiembrie 2010; *Bisir și Tulus v. Moldova*, nr. 42973/05, §§ 36-37, 17 mai 2011; și *Daniel-P S.A. v. Moldova* (dec.), nr. 32846/07, §§ 21-25, 20 martie 2012).

39. Cu privire la argumentul Guvernului că, în conformitate cu legea pertinentă în vigoare la acel moment, autoritățile nu aveau nicio posibilitate procedurală de a iniția redeschiderea procedurii în absența unei solicitări din partea reclamantilor, Curtea a constatat că, în conformitate cu articolul 449 lit. j) din Codul de procedură civilă, în modul prevăzut la momentul pronunțării hotărârii principale, Procurorul General avea competența de a solicita revizuirea unei hotărâri definitive atunci când Curtea a inițiat procedura de soluționare amiabilă (a se vedea § 15 *supra*). În același timp, Curtea le-a solicitat în mod particular părților să o informeze cu privire la orice soluționare ca urmare a adoptării hotărârii principale, inițiind astfel o procedură de soluționare amiabilă cu privire la compensații (a se vedea § 3 *supra*). De asemenea, din jurisprudența Curții Supreme de Justiție rezultă că aceasta a considerat că hotărârea Curții cu privire la fondul unei cauze a reprezentat un element important pentru redeschiderea procedurilor la nivel național, în baza unei cereri a Procurorului General (a se vedea *Moldovahidromaș v. Moldova*, nr. 30475/03, §§ 38-40, 27 februarie 2007). Cu referire la pretinsa imposibilitate de a executa hotărârea Curții din cauza lipsei de prevederi procedurale cu privire la redeschiderea procedurilor care încălcasez drepturile reclamantilor, trebuie menționat că, în baza legislației în vigoare (a se vedea § 16 *supra*), este posibil ca agentul guvernamental să solicite redeschiderea procedurilor în baza unei hotărâri a acestei Curți. Deoarece cauza va fi soluționată în totalitate doar prin prezenta hotărâre, aparent ar fi posibil ca agentul guvernamental să se poată baza pe aceasta pentru a solicita Curții Supreme de Justiție să caseze încheierea care a stat la baza încălcării drepturilor reclamantilor, garantate de Convenție, astfel încât să se asigure *restitutio in integrum* cu privire la proprietatea care le aparținea în mod efectiv reclamantilor la data casării, *id est* la 20 iulie 2005.

40. De asemenea, Guvernul poate alege să nu inițieze procedurile menționate mai sus și să-i compenseze pe reclamantii în mod direct pentru prejudiciul provocat acestora. Prin urmare, Curtea nu poate accepta argumentul Guvernului potrivit căruia, după adoptarea hotărârii principale,

reclamanții ar fi trebuit să inițieze o nouă rundă de proceduri judiciare pentru a solicita anularea hotărârii care le-a încălcat drepturile și pentru a solicita despăgubiri.

(b) Prejudiciile provocate reclamanților și despăgubirea acestora

41. Curtea reiterează că o hotărâre în care se constată existența unei încălcări îi impune statului reclamat o obligație juridică de a pune capăt încălcării și de a repara consecințele acesteia într-un asemenea mod încât să revină, pe cât posibil, la situația existentă înainte de încălcare (a se vedea *Iatridis v. Grecia* (satisfacție echitabilă) [MC], nr. 31107/96, § 32, CEDO 2000-XI și *Fostul rege al Greciei și alții v. Grecia* [MC] (satisfacție echitabilă), nr. 25701/94, § 72, 28 noiembrie 2002). În consecință, repararea ar trebui să urmărească readucerea reclamanților în poziția în care s-ar fi aflat în cazul în care încălcarea nu s-ar fi produs, *id est* dacă hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea lor nu ar fi fost anulată (a se vedea *Papamichalopoulos și alții v. Grecia*, 31 octombrie 1995, § 36, Seria A nr. 330 B; *Carbonara și Ventura v. Italia* (satisfacție echitabilă), nr. 24638/94, §§ 37-40, 11 decembrie 2003; *Scordino v. Italia* (nr. 3) (satisfacție echitabilă), nr. 43662/98, §§ 32-37, 6 martie 2007; și *Dacia SRL v. Moldova* (satisfacție echitabilă), nr. 3052/04, § 39, 24 februarie 2009).

42. Jurisprudența Curții stabilește că trebuie să existe o legătură cauzală clară dintre prejudiciul solicitat de către reclamanți și încălcarea Convenției. În anumite cauze, acest fapt poate presupune compensații pentru pierderea veniturilor (a se vedea, printre altele, *Çakıcı v. Turcia* [MC], nr. 23657/94, § 127, CEDO 1999 IV și *Kurić și alții v. Slovenia* (satisfacție echitabilă) [MC], nr. 26828/06, § 81, CEDO 2014). Un calcul precis al sumelor necesare pentru a produce redresarea completă (*restitutio in integrum*) în cazul pierderilor pecuniare suferite de către reclamanți poate fi împiedicat de caracterul inerent incert al prejudiciului care rezultă din încălcare (a se vedea *Kurić și alții*, pre-citată). Compensația poate fi acordată în pofida numărului mare de factori incerți implicați în evaluarea pierderilor viitoare, deși cu cât mai mare este perioada de timp în discuție, cu atât mai incertă devine legătura dintre încălcare și prejudiciu. Problema care trebuie decisă în asemenea cazuri o constituie cuantumul satisfacției echitabile cu privire la pierderile pecuniare din trecut și din viitor, care trebuie acordate fiecărui reclamant, chestiunea trebuind determinată de Curte, la discreția sa, pronunțându-se în echitate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Z și alții v. Regatul Unit* [MC], nr. 29392/95, §§ 119-20, CEDO 2001 V; *Centro Europa 7 Srl și Di Stefano v. Italia* [MC], nr. 38433/09, §§ 218-22, CEDO 2012 și *Kurić și alții*, pre-citată, § 82).

43. Din materialele cauzei rezultă că la 18 noiembrie 2003 reclamanții au vândut o parte din proprietatea lor către M.S., *id est* întreaga clădire V (de 3641.9 m.p.) și 498 m.p. din clădirea A. Această vânzare a avut loc înainte de 20 iulie 2005, atunci când hotărârea pronunțată în favoarea lor a fost casată și înainte de depunerea prezentei cereri. Prin urmare, la data casării hotărârii definitive în favoarea lor, *id est* la data anulării actelor juridice

subsecvente bazate pe această hotărâre, cum ar fi cele două contracte din 18 noiembrie 2003, reclamantii dețineau 2385 m.p. din imobilul adjudecat inițial acestora (în special încăperile B1 și B11 din blocul B, cu o suprafață de 1096 m.p. și încăperile A1 și A2 din blocul A, cu o suprafață de 1787 m.p. (a se vedea paragraful 6 *supra*), din care după vânzarea a 498 m.p. lui M.S. reclamantilor le-au mai aparținut doar 1289 m.p.). Mai mult, ei dețineau sume de bani primite de la M.S. în baza contractelor de vânzare-cumpărare menționate mai sus. Aceasta este situația în care reclamantii s-ar fi aflat dacă încălcarea drepturilor lor în baza Articolului 6 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu ar fi avut loc și acesta trebuie să fie scopul *restitutio in integrum* în prezenta cauză (a se vedea § 41 *supra*). Mai mult, reclamantii au susținut că, urmare a casării hotărârii pronunțate în favoarea lor, ei au avut de suferit din cauza venitului ratat în anii următori. Curtea va examina fiecare dintre aceste două capete de cereri.

(i) *Restitutio in integrum*

44. Curtea ia act de argumentul Guvernului potrivit căruia, în principiu, cea mai potrivită formă de compensație ar fi restituirea către reclamantii a părții respective din imobilul pierdut de aceștia după casarea hotărârii din 23 iunie 2003. Reclamantii au fost, inițial, în favoarea acestei soluții. În ultimele lor observații, aceștia au notat că, între timp, au existat mai multe tranzacții cu acțiunile S.A. „Gemeni” dintre particulari și că, din februarie 2019, un bloc fusese gajat la o bancă, fapt care face extrem de dificil să fie revendicat, în cazul în care S.A. „Gemeni” nu rambursează datoria de 9,5 milioane de euro (a se vedea paragraful 26 de mai sus).

45. Curtea observă că proprietatea deținută de reclamantii la 20 iulie 2005, atunci când hotărârea definitivă pronunțată în favoarea lor a fost casată (dar după vânzarea către M.S. a unei părți din proprietatea lor), este clar identificabilă (a se vedea paragrafele 6 și 9 de mai sus). În principiu, aceasta este proprietatea care ar trebui returnată reclamantilor, dacă aceasta este liberă de datorii sau de alte limitări ale dreptului de proprietate, așa cum se susține (a se vedea paragraful 26 de mai sus).

46. În cazul în care restituirea proprietății menționate în paragraful precedent este imposibilă, Guvernul trebuie să le plătească reclamantilor valoarea de piață a acestora, așa cum s-a stabilit din susținerile părților (a se vedea, *e.g.*, *Dacia SRL v. Moldova*, pre-citată, § 55).

47. Reclamantii au prezentat două rapoarte de expertiză pentru a stabili valoarea cotei lor cu privire la clădirile relevante și veniturile lor ratate. Curtea notează că calculele din ambele rapoarte s-au bazat pe ipoteza că, la data casării hotărârii din 23 iunie 2003, reclamantii dețineau 41,85% din proprietatea care îi aparținea anterior S.A. „Gemeni”, în modul decis în acea hotărâre. Cu toate acestea, ea a determinat deja că la momentul casării hotărârii definitive în favoarea lor, reclamantii dețineau doar 2385 m.p. din suprafața de 6524,9 mp. acordați inițial acestora (a se vedea paragraful 9 de mai sus). Aceasta reprezenta o cotă de aproximativ 36,55% din proprietatea acordată inițial. Curtea își va ajusta calculele în consecință.

48. Mai mult, calculele experților au inclus în mod separat valoarea terenului aferent clădirilor, fără să precizeze care parte din acel teren era ocupată de clădiri (terenul aferent clădirii fiind parte a ceea ce constituie imobil cu destinație comercială, a se vedea paragraful 18 de mai sus). Aparent, dintr-un raport de expertiză din materialele dosarului ar rezulta, că aproximativ 75% din teren era ocupat de clădiri, dar nu s-a făcut nicio evaluare separată în acest sens. În privința terenului neocupat de cele trei clădiri principale și structurile de sprijin menționate în rapoarte, experții nu au precizat dacă au avut în vedere că un asemenea teren nu era în proprietatea exclusivă a reclamanților, de vreme ce fusese rezervat în mod expres pentru uzul comun al tuturor acționarilor S.A. „Gemeni” (a se vedea paragraful 6 de mai sus). Mai pe scurt, materialele dosarului nu permit Curții să ajungă la o concluzie cu privire la valoarea terenului neocupat de clădiri, în mod separat de valoarea clădirilor vizate.

49. Curtea ia act că Guvernul reclamat nu și-a prezentat propria evaluare a proprietății revendicate de către reclamanți ca parte a *restitutio in integrum*, sau vreunui prejudiciu provocat acestora ca urmare a casării hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor. Astfel, Curtea va avea în vedere ca punct de pornire rapoartele de expertiză prezentate de către reclamanți, ajustând sumele rezultante în lumina concluziilor din paragrafele precedente.

50. Ținând cont de materialele dosarului și susținerile părților cu privire la valoarea clădirilor respective, Curtea consideră că, dacă restituirea proprietății menționate la paragraful 45 de mai sus ar fi imposibilă, Guvernul reclamat trebuie să le plătească reclamanților, în comun, 2120000 de euro.

51. Având în vedere faptul că acțiunile pe care reclamanții le-au obținut după casarea hotărârii definitive valorează aproximativ EUR 204509 EUR (a se vedea paragraful 26 de mai sus, fapt necontestat de către Guvern), este evident că valoarea lor este mult mai mică decât valoarea clădirilor pe care le-au pierdut reclamanții. Prin urmare, argumentul Guvernului că reclamanții niciodată nu au fost expropriați cu adevărat (a se vedea paragraful 33 de mai sus) nu poate fi acceptat.

52. În orice caz, dacă această parte din proprietate le este restituită sau dacă este achitat echivalentul monetar, reclamanții vor trebui să transfere către Guvern 36,55% din acțiunile lor din S.A. „Gemeni” care le-au fost restituite ca parte a executării hotărârii din 25 ianuarie 2007.

53. Cu privire la banii primiți de la M.S. în baza contractelor din 18 noiembrie 2003, pe care reclamanții ar trebui să-i întoarcă în mod normal, și, prin urmare, să aibă de pierdut din acest considerent, Curtea ia act de afirmația lor că ei ar fi primit doar aproximativ EUR 12230 în acest sens și că ulterior nu au mai primit bani (a se vedea paragraful 10 de mai sus). Mai mult, nu a fost formulată nicio cerere în baza articolului 41 din Convenție cu privire la această sumă. Prin urmare, Curtea nu va acorda nicio despăgubire în această privință.

(ii) Compensația pentru venitul ratat

54. Reclamanții au mai solicitat compensații pentru perioada de timp în care ei nu au obținut venituri din închirierea părților lor din clădirile, acordate prin hotărârea din 23 iunie 2003. Această perioadă a început la 13 octombrie 2004, atunci când Judecătoria Buiucani a dispus aplicarea sechestrului pe conturile bancare ale reclamanților până la pronunțarea deciziei Curții Supreme de Justiție în privința cererii de anulare.

55. Curtea mai notează că Guvernul reclamat nu și-a prezentat propria evaluare a prejudiciului provocat reclamanților ca urmare a casării hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor. Astfel, ca punct de pornire ea va ține cont de rapoartele de expertiză prezentate de către reclamanți, având în vedere, de asemenea, că la data încălcării drepturilor lor aceștia dețineau 36,55% din ceea ce le fusese acordat inițial lor prin acea hotărâre (a se vedea paragraful 43 de mai sus). În același timp, Curtea a reținut critica Guvernului cu privire la metoda de calcul utilizată de compania de evaluare moldovenească, pe raportului căreia s-a bazat raport propriu al KPMG (a se vedea paragraful 36 de mai sus).

56. Curtea observă că cele două rapoarte la care se face trimitere la paragraful precedent au calculat venitul ratat și pentru perioada dintre 13 octombrie 2004 până la sfârșitul lunii iulie 2005. Cu toate acestea, ea notează că proprietatea în discuție a fost sechestrată pentru prima dată la 23 iulie 2005 (a se vedea paragraful 11 de mai sus). În pofida faptului că reclamanții au susținut că proprietatea lor a fost preluată în mod efectiv în octombrie 2004, ei nu au prezentat nicio probă în susținerea acestor afirmații. Acest fapt presupune că ambele rapoarte au inclus calcule pentru o perioadă adițională de aproximativ nouă luni. Având în vedere faptul că rapoartele pe care s-au bazat reclamanții includeau calculele pentru o persoană (M.S.), care nu a fost reclamantă în hotărârea principală și a cărei parte din proprietatea afectată prin anularea hotărârii din 23 iunie 2003 nu a fost analizată, în mod separat, și că au inclus o perioadă care nu ar fi trebuit să fie inclusă, Curtea nu a putut să se bazeze pe deplin pe aceste rapoarte. Mai mult, nu este rolul Curții să recalculeze toate sumele prezentate pentru a stabili datele necesare (a se vedea, de exemplu, *Žáková v. Republica Cehă* (satisfacție echitabilă), nr. 2000/09, § 45, 6 aprilie 2017).

57. Curtea notează că, deși reclamanții au răspuns într-un mod general la criticile Guvernului cu privire la metoda de calcul utilizată de expertul moldovean (a se vedea paragraful 36 de mai sus), ei nu au oferit nicio explicație care să combată argumentele precise avansate de către Guvern în această privință (a se vedea punctul 31 de mai sus).

58. Având în vedere materialele dosarului și pronunțându-se în echitate, Curtea le acordă reclamanților, în comun, EUR 1500000 pentru venitul ratat.

(iii) Concluzia cu privire la prejudiciul material provocat reclamanților

59. Curtea conchide faptul că, drept urmare a încălcării drepturilor reclamanților stabilite în hotărârea principală, ei au fost privați de

proprietatea lor, *id est* de 2385 m.p. (încăperile B1 și B11 din blocul B, cu o suprafață de 1096 m.p. și părți ale încăperilor A1 și A2 din blocul A, de 1289 m.p. (a se vedea paragraful 43 de mai sus). Valoarea acestei proprietăți, dacă nu este restituită reclamanților, a fost estimată, în baza unor materiale prezentate de către părți, la EUR 2120000. Mai mult ca atât, reclamanților le-a fost provocat un prejudiciu din cauza imposibilității lor de a da în locațiune proprietatea menționată mai sus, care echivalează cu EUR 1500000.

B. Prejudiciul moral

60. Reclamanții au solicitat suma de EUR 20000 pentru prejudiciul moral cauzat ca urmare a numeroaselor încercări de redeschidere a procesului și a hărțuirii la care au fost supuși în cadrul procesului.

61. Guvernul a susținut, la fel ca în cazul cu privire la venitul ratat, că eșecul reclamanților de a se referi la această chestiune în observațiile lor finale a însemnat că aceștia nu au manifestat interes pentru solicitarea unei astfel de compensații. În orice caz, suma solicitată era exagerată.

62. Curtea consideră că reclamanții au suferit un anumit stres și frustrare ca urmare a casării hotărârilor definitive pronunțate în favoarea lor. Pronunțându-se în echitate, Curtea le acordă în comun EUR 5000 pentru prejudiciul moral.

C. Costuri și cheltuieli

63. Reclamanții au solicitat EUR 3500 pentru cheltuieli judiciare, bazându-se pe un contract cu un onorariu de 90 de euro pe oră și 41 de ore petrecute în prezenta cauză. Onorariul a fost stabilit în limitele ratelor recomandate de Baroul Avocaților din Republica Moldova în cazul litigiilor internaționale, în modul menționat în *Flux v. Moldova* (nr. 2) (nr. 31001/03, § 57, 3 iulie 2007). De asemenea, ei au solicitat EUR 20014,15 pentru costul celor două rapoarte.

64. Guvernul a susținut că costurile pentru efectuarea rapoartelor nu trebuiau rambursate, deoarece, în opinia sa, acestea au fost inacceptabile și ar fi trebuit să fie înaintate, mai curând, în fața instanțelor naționale decât în fața Curții. Mai mult, onorariile plătite avocaților lor erau exagerate, având în vedere că onorariul de 75 de euro pe oră, în modul acceptat de Curte în *Boicenco v. Moldova* (nr. 41088/05, 11 iulie 2006), era mai rezonabil.

65. Ținând cont de circumstanțele cauzei și documentele prezentate de către reclamanți, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamanților suma de EUR 2000 pentru cheltuieli judiciare și EUR 8000 pentru onorariile experților.

D. Rata dobânzii

66. Curtea consideră oportun ca rata dobânzilor de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Respinge* obiecția Guvernului cu privire la eșecul reclamanților de a epuiza remediul național disponibil;
2. *Susține*
 - (a) că statul reclamat trebuie să î ntoarcă reclamanților, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, părțile din clădirile care erau proprietatea lor imediat înainte de pronunțarea hotărârii din 20 iulie 2005, împreună cu terenurile aferente, toate scutite de orice limitare a dreptului de proprietate, plus orice taxă care poate fi percepută, în schimbul transferului simultan din partea reclamanților către Guvern a 36,55% din acțiunile în S.A. „Gemeni” care le fuseseră restituite după casarea hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor;
 - (b) că, în eventualitatea eșecului de a restitui bunul, astfel cum este prevăzut la litera (a) de mai sus, statul trebuie să le plătească reclamanților, în aceeași perioadă de trei luni menționată la litera (a) *supra*, 2120000 (două milioane o sută douăzeci de mii) de euro, în comun, care urmează să fie convertită în lei moldovenești la rata aplicabilă la data transferului, la care se adaugă orice taxă care poate fi percepută, în schimbul transferului simultan din partea reclamanților către Guvern a 36,55% din acțiunile în S.A. „Gemeni” care le fuseseră restituite după casarea hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor;
 - (c) statul reclamat trebuie să le plătească reclamanților, în aceeași perioadă de trei luni menționată la litera (a) *supra*, convertiți în lei moldovenești la rata aplicabilă la data transferului:
 - (i) 1500000 (un milion cinci sute de mii) de euro pentru prejudiciul material;
 - (ii) 5000 (cinci mii) de euro, plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (iii) 10000 (zece mii) de euro, plus orice taxă care poate fi percepută reclamanților, pentru costuri și cheltuieli;
 - (d) că de la expirarea perioadei de trei luni menționate la lit. (a)-(c) *supra* și până la executarea hotărârii, urmează să fie achitată o penalitate adițională sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

3. *Respinge* restul pretențiilor reclamantilor cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 18 februarie 2020, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Arnfinn Bårdsen
Președinte

HOTĂRÂREA OJOG ȘI ALȚII v. REPUBLICA MOLDOVA
(satisfacție echitabilă)

17

ANEXĂ

Nr. cererii și data depunerii	Informații privind reclamanții	Decizii adoptate în calea ordinară de atac	Decizia adoptată în calea extraordinară de atac
1988/06 (depusă la 13 ianuarie 2006)	OJOG Ludmila (născută la 14 decembrie 1959) ROIBU Valeria (născută la 3 august 1942) ROIBU Mihail (născut la 4 martie 1942) ROIBU Dragos (născut la 31 august 1968) OJOG Igor (născut la 6 iunie 1981) Toți reclamanții sunt cetățeni ai Republicii Moldova și locuiesc în Chișinău.	Hotărârea din 23 iunie 2003 a Judecătorei Centru, prin care s-a dispus lichidarea companiei S.A. „Gemeni” și acordarea reclamanților a 41,85% din bunurile care aparțineau acelei societăți (menținută de Curtea de Apel Chișinău pe 30 octombrie 2003 și de Curtea Supremă a Justiției pe 3 martie 2004 printr-o hotărâre definitivă).	După mai multe încercări nereușite de a redeschide procesul, la 20 iulie 2005 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire depusă de către terți, casând toate hotărârile adoptate anterior (inclusiv hotărârile din 23 iunie 2003 și din 3 martie 2004) și a dispus reexaminarea cauzei. În cadrul procedurii redeschise, cererile reclamanților au fost respinse de Curtea de Apel Economică la 14 iulie 2006. Această hotărâre a fost menținută prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 25 ianuarie 2007.